

את "זו" את כל קוראי

השבועון שאיש שמאל צריך לקרוא

בגליון השבוע

- קמפוסים: איך זה התחיל
- מדיניות: "המתקדמת" ומבחן מובארק
- חברה: משכיל ומובטל
- שטחים: מיומנה של פליציה לנגר
- תורכיה: ראיון עם השחקן טונג'אל קורטיוז
- המדורים הקבועים: השבוע שהיה/ יש תגובה/ השבוע לפני 40 שנה/ רציני לשאול/ מתחת לשפם החתול

מבצע היכרות

- לכל המצטרף עד 30.4.85
- לשנה 8,000 שקל
- לחצי שנה 4,500 שקל
- גליון היכרות חינם

לכבוד "זו הדרן" ת.ד. 26205 ת"א 61162

שם פרטי ומשפחה: _____

כתובת: _____

ישוּב: _____ מיקוד: _____

מצורף בזה שיק על סך _____ שקל

זה הדרן

שבועון המפלגה הקומוניסטית הישראלית

אתה חושב שבשעה 8.00 בבוקר אתה קורא "עתון ערב"?

הארץ

עיתון לאנשים חושבים

במדינה

רכיחים

זכרונות

השגריר הצעיר

שרהמשטרה לשעבר

החזיק ברכינים מזוינים

אבל למטרה טובה

השנה היתה 1959 והשגריר הסובייטי בקונאקרי, בירת גינאה המערבאפריקאית, ביקש להראות לעמיתו הישראלי החדש רצון טוב. בפגישתם הראשונה מיהר לספר לו שאם כי שמו דניאל סולוד, נשמע יהודי, אין הוא יהודי, אבל יש לו קשר ליהודים — הוא גדל בסביבה יהודית. כהוכחה פנה במיספר מישפטים באדיש לשגריר הישראלי הטרי והצעיר (36). זה משך את כתפיו במבוכה והסביר לסולוד, כי הוא, שלמה הילל, איננו מבין אידיש. הוא איננו אשכנזי.

זאת רק אחת החוויות עליהן מתעתד יו"ד הכנסת לספר בספר אוטוביוגרפי, שיכסה את 20 שנות פעילותו הציבורית האשונות, מהקמת המדינה עד למינויו כשרהמשטרה (עלידי גולדה מאיר) ב־1969.

צילינדר יד שנייה. זה ששר המשטרה לעתיד החזיק, 20 שנה קודם לכן, ברכינים מזוינים, כמעט בקבלנות, זה רק אפס קצהו של סיפורו של הילל. כי כאשר ביקשו להעלות, בשנת 1949, את יהודי עיראק ארצה, היה ברור כי אי־אפשר לעשות זאת בדרך היבשה — טוריה וירדן — והמוצא הראשון היה להעבירם לאיראן, ומשם, בדרך האוויר, ארצה.

וכך הופיע יום אחד הילל, גושא דרכון צרפתי מזויף, על שם מוריס פרס, כשהראו ואירגן את ראשית העלאתם של יהודי עיראק ארצה. אחרי 13 אלף העולים הראשונים הגיעו השלטונות העיראקיים למסקנה, שאם כבר, אז כבר, חוקקו תקנה שהתירה את יציאת היהודים הישר מעיראק. מייד הופיע בכגדאד אזרח בריטי, אחד ריצ'ארד ארמסטרונג, שהיה, כמובן, מוריס פרס מטרהאן, אך הפעם בתפקיד מנהל חברת התובלה האווירית של המזרח הקרוב ובמטוסיה פינה 101 אלף יהודים עיראקיים נוספים ארצה.

אחרי המיבצעים האלה נח הילל כמה שנים ככנסת, עד שנתבקש לקבל על עצמו את תפקיד השגריר בגינאה. בדרך למשרה החדשה הוא התעכב בפאריס, קנה בחנות יד שנייה (כי באותן שנים עור חסכה מדינת ישראל את כספה) פראק, חליפת־ערב וצילינדר. רק שהילל לא הקפיד על טיב הפראק. זה היה עשוי מברזצמר עבה ביותר ובחום של 45 מעלות בצל הילל בקושי עבר כחיים את טקסי ההאמנה בקונאקרי.

זה לא מנע ממנו לקבל, בזה אחר זה, מינויים נוספים כארצות מערב אפריקה, עת קיבלו, ב־1960, את עצמאותן מצרפת והוא היה לשגריר לא־תושב באוגאדונו, בירת וולטה עילית, בניאמי, בירת ניז'ר ובפורטו נובו, בירת ראוויי.

טבילה נוצרית. לכסוף נחת הילל גם באביד'אן שבחוף־השנהב, שם נולדה ידידות גדולה בינו לנשיא, פליכס הופואה־בואני. וכאשר זה בא לביקור ממלכתי בארץ, נילוה הילל, כמובן, אליו, לקח אותו לסיור בארץ, אותו החל בקיבוץ לדוגמה, רגנייה.

הנוצרי הטוב הופואה־בואני לא הבין חוכמות. אך ראה את הירדן ליד רגנייה, החליט לקיים מיצות טבילה. הוא פשט את בגדיו וזינק לירדן. להילל לא היתה ברירה. גם הוא התערטל תוך דקה וטבל במי הירדן הקרים, יחד עם האפריקאי.

חמרורים

החתן הוא יתום

נישאו ♦ בקליפורניה, ג'ון קלארק גיבל, 23, נהג מכוניות־מירוץ וטרייסו להרזי יארד, 21, קוסמטיקאית וביתו של מתווך נכסי דלא־ניידי אמיד. גיבל הוא בנו של שחקן־הקולנוע קלארק גיבל, ומעולם לא ראה את אביו, כי זה נפטר מהתקפת־לב ארבעה חודשים לפני לידתו.

מנהיג מס' 7

נבחר ♦ בגיל 54, למנהיג השביעי של ברית־המועצות, מאז קמה על חורבות האימפריה הצארית, **מיכאיל גורבאצ'וב**, בראיכרים ליד דרוס־רוסיה, מוסמך למישפטים (ונשוי לראיסה, מרצה לפילוסופיה באוניברסיטת מוסקווא), שהצטיין בשנים האחרונות בהגדלת תפוקתה החקלאית של ארצו.

גיבור עם חלי

הוענק ♦ פרס יגאל אלון למעשימופת **לעבר אלימג'יד חדר**, כבן 60, בדווי ליד הגליל וכיום פקיד במשרד־השיכון בכאר־שבע, הידוע יותר כסגן־אלוף עמוס ירקוני. חדר־ירקוני, ראשית קשריו עם יהודים היה עת רעה את עדר השבט בקרבת נהלל (וחילל בחלל־הרועים שלו בטקס חתונתם של רות ומשה דיין), הספיק להיות לוחם ושוורד, לפני שהתגייס לצה"ל ב־1948, בו עלה, כסנייד מחונן, עד מהרה, ממפקד יחידת־רוכבים שנלחמה במסתננים בגבול הדרום למפקדה של סירת שקד הפיקודית. משך 23 שנות שירותו זכה חדר־ירקוני בשלושה צל"שים ואיבד את ידו השמאלית בקרב.

האיש מן הכפור

נפטר ♦ במוסקווא, בגיל 73, אחרי 13 חודשי שלטון, **קונסטנטיין צ'רניינקו**, מנהיג ברית־המועצות. צ'רניינקו, יליד סיביר ובן־איכרים, סיים שש שנות־לימוד בלבד, פיצה עצמו על כך, הרבה שנים לאחר־מכן, בלימודים בסמינר למורים. הוא שרת תקופה קצרה במשמר־הגבול, בו נלחם, בראשית שנות ה־30, בגבול הסיני, במסתננים מוסלמים ולאחר־מכן מילא, משך עשרות שנים תפקידי עסקונה ומינהל במפלגה הקומוניסטית, שבשיאן היה, למעשה, ראש המינהל בקורמלין.

שעת החסד

נפטר ♦ בפילדלפיה, ארצות־הברית, בגיל 86, **יוז'ין אורמנדי**, מנצח בעל שם־עולם, אשר הופיע, לעתים מזומנות, עם התזמורת הפילהרמונית הישראלית. אורמנדי, יליד הונגריה, שהיגר בצעירותו לארצות־הברית, היה בראשית דרכו כנר, ושעתו הגדולה הגיעה כאשר נתבקש, בגיל 32, למלא את מקומו של ארתור טוסקניני, שלא היה יכול לנצח אותו ערב על תזמורת פילדלפיה, מכיוון שחלה.

• ששת קודמיו: ולדימיר לנין (1917 - 1924); יוסף סטאלין (1924 - 1953); גיאורגי מלנקוב (לשבוע אחד בלבד, בחורף 1953); ניקיטה חרושצ'ב (1953 - 1964); ליאוניד ברז'נייב (1964 - 1982); יורי אנדרופוב (1982 - 1984); וקונסטנטין צ'רניינקו (1984 - 1985).

500 שוונים

(המשך מעמוד 41)

פעמיים בשנה, בדרך כלל ללונדון, לאחיה. בפעמים האחרונות נסעה ביחד עם שרון רונן. הם הכירו זה את זה כשהלכו ביחד לכיתה א' אחרי־כך נפרדו וחזרו ללמוד ביחד בכיתה ז'. בתחילת השנה שעברה, כשיצאה כל הכיתה ליוס־עיון באוניברסיטת בר־אילן, התאהבו אחד בשני, ומאז כמעט שלא נפרדו. גם יותר מאוחר, כשל־אליענה היה חבר אחר, אמיר, היה שרון כמו אח, אבא ואיש־סודרה.

חוץ מאשר להתאפר, להתלבש, לבלות ולאכול, רצתה אליענה גם להיות התלמידה הטובה ביותר בכיתה. כדי שתהיה כזו, היו לה ארבעה מורים פרטיים, שלימדו אותה את כל המיקצועות והיא אומנם הצטיינה. בשעות־הפנאי האחרות שלה היתה אליענה מדרבת בטלפון. היא היתה עושה את זה שעות על גבי שעות, עם כל החברים והחברות. למישפחת פורר שני קווי־טלפון בבית, אחד להורים ואחד לבנות שגרו בבית, אבל היה ידוע שבטלפון השני, של הבנות, השתמשה כמעט רק אליענה.

בערבים ובילדות, כשהרגישה בודדה, היתה מטלפנת לשרון רונן, אפילו ב־2 כלילה היתה מתקשרת עימו אומרת לו שהיא לבדה ופוזרת. הוא היה יוצא מהבית, לוקח מונית וכא לישון איתה. "אם היו לה בעיות", אמר שרון, "שום כסף לא היה עוזר לה. כל מה שהיא רצתה זה תשומת־לב, ואת זה היא קיבלה ממני".

קשה להאמין אליענה מתה מפגיעה בנוע המוח.

אין זו הפעם הראשונה שמישפחת פורר שוכלת מישוה מפגיעה במוח. שנתיים אחרי שנולד רונן, כשהיתה אמו בת 23, התלוננה יום אחד על

אמא רוחקה פורר. היא רכי־שה לפני חודש חל־קתיקבר, וכעת טמנה את בתה.

כאבי־ראש. היא אמרה לבעלה שהיא הולכת לנוח, וכעבור זמן קצר נפטרה במיטתה. אחרי־כך התברר שהיה לה גידול במוח. שלא ידעה עליו. מנודק פורר התחתן בשנית עם רוחקה, אמה של אליענה.

אליענה נקברה בחלקת־קבר שקני־תה אמה, במיקרה, חודש לפני מותה, ולא ידעה מדוע היא קונה.

אחרי מותה היו כל חבריה בהיס־טריה מוחלטת, ולא יכלו לחזור ל־לימודים סדירים. מנהל בית־הספר העירוני דלת הומין פסיכולוג מיוחד מירושלים, שיבוא לדבר עם הילדים ולהרגיע אותם.

בינתיים יושבת המישפחה שיבעה בדירתם בת־יאכב. היא המומה ומתקשה להאמין למה שקרה. דסי, אחותה, יושבת על הריצפה בחדר קטן, שהיה חדר־הילדות של אליענה. לידה ערימה של אלבומים, מלאים בתמונות של אליענה. היא אומרת בשקט ובעצב: "לא יכול להיות דבר כזה, לא יכול להיות שילדה בת 17 מתה פיתאום". שולמית יריב ■